

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita Beati Alberti De Monte Drepano, Carmelitæ. Ex ea quæ est apud V. P.
Laur. Surium. Migravit è corpore anno Domini millesimo ducentesimo
nonagesimo secundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

VITA BEATI ALBERTI DE MON-

te Drepano, Carmelita. Ex ea quæ est apud V. *Vide Notat.*
P. Laur. Surium. Migravit è corpore anno Do-
mini millesimo ducentesimo nonagesimo se-
cundo. C. Baron. in Martyrol. Romanum.

EA tempestate, qua Sereniss. Rex Petrus re- *7. August.*
 gnum Cataloniæ & Siciliæ obtinuit, fuit *Patria &*
 Benedictus quidam, nobili stirpe proge- *Parentes*
 nitus, dictus Adalbatibas; quæ est præclara apud *Alberti.*
 Siculos familia. Qui ducta in uxorem Iohanna,
 æquæ clari generis fœmina, in castro montis
 Drepani orta, postquam annos fermè sex & vi-
 ginti inculpata morum integritate in matrimo-
 nio sine vlla spe prolis cum ea exegisset, tãdem
 communicato inter se cõsilio, Virgini matri vo- *Votum Pa-*
 tum nuncuparunt, si ipsa pro solita humanitate *rentum.*
 & benignitate prolem eis masculam impetra-
 ret, eam se ipsius servitijs perpetuò consecratu-
 ros. Eo voto facto, in ieiunia, preces, & eleemo-
 synas incumbunt, vt dicta factis cõfirment. Nec
 multi præteriêre dies, quin Iohanna è suo mari-
 to gravidam se sentit. Porro Benedictus vir eius
 nocte quadam secundùm quietê vidit è suæ con- *Visio Patris.*
 iugis vtero prodeuntem cereû mirificè radian-
 tem; nec dissimilis visio eius cõiugi oblata fuit:
 quæ quidem in magnam eos spem adduxêre, vt
 infans eximia vitæ sanctitate aliquando fulge-
 ret. Aduenit deinde tempus partus, natoq; filio
 fuit Alberti nomen impositum, instinctu planè
 diuino; cùm apud Siculos hætenus vix quisquã
 eo nomine esset appellatus.

Postquàm autem ætas disciplinis matura
 fuit, mox liberalium artium studijs admotus,
 haud

*Albertus
octennis spā-
sus expeti-
tur.*

haud vulgares fecit in ijs processus; prorsus
& literis apprimè eruditus, & optimis imbutus
moribus, parentibus eximiè charus & cunctis
vniuersis acceptus & amabilis esset. Iam annus
attigerat octauum; & quidam præcipue nobi-
litatis viri eum (per verba de futuro vt vocant)
puellæ cuidam, quæ regio stemmate nata vide-
retur, sponsum poscebant. Pater eius, illorum
tandem precibus flexus, rem ad vxorem refert,
quæ voti haud immemor, tacta religione, mo-
destis maritum verbis increpuit, remq; dissecit
& Alberto filio in cubiculum accito, omnia ei
per ordinem exposuit; & conceptionis modum,
& visionem parentis; & postremò votum, quo
Deo obstricti tenebantur. Ille verò cum verba
matris probè cepisset, responsum dedit humi-
litis & prudentiæ plenissimum, dicens, Se
quidem sui iuris non esse, sed saluari parentum
iugo subiectum; ex eorum etiam consilio & au-
thoritate vitæ cursum moderari debere: neque
velle ab eorum præscriptis vel latum vnguem
aberrare. Tum mater, Equidem, mi fili, inquit,
votum, quod nuncupauimus, nolim esse irri-
tum: quin potius roto pectore oratum te ve-
lim, vt promissa exequamur. Ait illi: Albertus
puer; Faciam, mea mater, quod hortaris, meque
in sacra religione perpetuum Christo famulum
consecrabo. Cumque die quodam pius puer
cum parentibus mensæ simul acumberet, ait ad
illos; Parentes optimi equidem neque cibum
neque potum sumam, nisi mihi benè prece-
mini. Tum illi pio animi affectu dixerunt; Be-
nedicat tibi Deus, & dirigat gressus tuos. Ea
parentum suorum benedictione percepta, abiit
ad

ad mor-
elatici
bus plu-
uenit,
tione, p-
habitu
diuinis
geret. A
tione p-
non ign-
fensio
que piu-
rentum
parenti
vultu n-
vt pron-
minis c-
illi, ha-
gunt, a-
perant
nunt, &
rant ob-
nent.
Nih
summa
tione
lis mil-
& orn-
neris h-
tate, st-
dias m-
lieris
inhær-
Decus

ad monasterium Depranense fratrum Carme-
 elitici instituti, à castro montis Drepani duo-
 bus plus minus distans milliaribus. Quò ut per-
 venit, templum ingressus, peracta ibidem ora-
 tione, petijt ab ipso Priore, eiusdem instituti
 habitum, Ordinemque, ut omne vitæ tempus in
 diuinis laudibus deinceps cum fratribus transi-
 geret. At Prior, acceptis non sine multa admira-
 tione pueri sermonibus, cum generis nobilitatē
 non ignoraret, veritus ne ea res parentibus of-
 fensionem commoueret, postulatum reiecit. Ita-
 que pius puer, insigni mœrore tabescens, ad pa-
 rentum se ædes recepit. Interim nocte proxima
 parentibus in quiete apparuit Beatissima Virgo,
 vultu minimè blando, sed sanè seuero, monens
 ut promissi memores filium ad perpetuum nu-
 minis diuini cultum tendentem nō retinerent.
 Illi, hac correptione consternati, è strato cōsur-
 gunt, ac confestim cum filio ad monasteriū pro-
 perant; Priori ac fratribus visa auditaque expo-
 nunt, & filium votiuum vltro illis exhibent: o-
 rant obsecrantq; , ut habitu eum monastico do-
 nent.

Nihil à Priore & fratribus recusatum est: sed
 summa quadam eximie beneuolentiæ significa-
 tione Albertum exceperunt, & in castra spirita-
 lis militiæ receptum, internis externisque armis
 & ornamentis decorarunt. At verò humani ge-
 neris hostis, visa pueri ad configendum alacri-
 tate, stimulis inuidiæ grauitè concitatus, insi-
 dias moliri cepit, sumptaque elegantissimæ mu-
 lieris forma, vultu pietatem mentiens, precibus
 inhaerentem non sine gemitu ita compellat; O
 Decus omnis pulchritudinis & flos ætatis, quid
 inlano

*Pius puer &
 bit ad mona-
 sterium.*

*Patitur re-
 pulsam à
 Priore.
 Virgo Maria
 parentibus
 apparet.*

*Induit habi-
 tum mona-
 sticum Al-
 bertus.*

*Demon sub
 specie for-
 mosissime
 mulieris ei
 insidiatur.*

infano & stulto labore pondus humeris tui longè impar tollere conaris? Quid asperum hoc & acerbū vitæ genus subire, & in sordibus perpetuò permanere decreuisti, quæ in fine, & ingnem ignominiam, & salutis ruinam, dum resistere cogeris, parient? An nō satius esse existimas, vna tecum, quæ tui amore tota occupata sum, sacro matrimonij foedere copulari, & procreandis instituendisq; liberis operam dare? Redi igitur ad paternos lares, & bonis tecum tumma cum securitate & felicitate perfruere. Has voces fraudis & insidiarum plenas ilicò sentiens Christi seruus, signo sanctæ Crucis se cōmunijs, & tortuosum serpentem, humanam speciē mentientem, in flammis abire præcepit; atque ita fugato dæmone, multò se alacrior ad subeundos poenitentia labores accinxit.

*Crucis signo
procacē fugat
dæmonē.*

*Professionē
facit.*

Igitur euoluto anno, palàm se monastica professione obligauit, vitamq; adeò seuerè & sanctè instituit, ut parum aut nihil è priscis illis eremi incolis discrepare videretur. Neque tamen propria sanctimonia contentus fuit, sed & infideles Iudæos concionum suarum radijs mirificè illustrabat, plurimosq; ex illis ab impia superstitione ad sanctissima Christi sacra traducebat. Cùm ad Messanam urbem sacerdotio initiandus, inuitus planè, indignum omninò se tanto ministerio censens, missus esset, mox eadem in vrbe haud vulgari admiratione digna miracula per eum Dominus perpetrauit.

*Multos con-
uertit Iu-
dæos.*

Anno Domini 1286. aut circiter, Fridericus Dux ad Regni Sicilia gubernacula admotus fuit; quo tempore Robertus Rex Neapolitanus Messanam Sicilia urbem fortissima pressit obsidio-

ne,

ne, eo consilio, ut & ciuitatē illā, & totū Siciliae regnū suo subderet imperio. Interim dira fames obsessos in vltimam desperationem adduxerat; prorsus ut ipse Rex, omni spe defensionis abiecta, ciuitatem flammis exuri præceperat, & iam fugam in Catalonię & Castilię castra meditaretur. Tunc Albertus, importunis quorundam nobilium virorum clamoribus fatigatus, ut urbem precibus & lachrymis defendēdam suscipere, immaculatum Christi Iesu sacrificium cum ingenti lachrymarum vi Deo patri obtulit: & flexis humiliter genib⁹ peracta demū oratione, ecce in vrbis portu tres visæ triremes, quæ per medios hostiū cuneos virtute & beneficio plannē diuino in ciuitatē penetrarunt. Ex ijs exhausta annona fuit, & dira ciuium fames sedata; ipsa verò momento ex oculis & aspectu omnium abreptæ, satis testatū reliquere, angelico ministerio eò aduectas pariterque ablatas fuisse.

Messanā urbem precibus à perditione liberat.

Anno Domini 1295 vir Dei sacra loca Christi quondā pressa vestigijs visitabat. Erat ibi Iudæus morbo comitiali miserandum in modum obnoxius; cuius parentes, cum nullam calamitoso filio opem ferre possent, ad Albertum venere; Fidemq; requisiti dedere, se à religione patria ad Christi sacra transituos, si eius virtute morbum profligaret, & optatam filio sanitatem conferret. Tum vir sanctus animarum salutis cupidus, edito Crucis signo in hominem comitalem: Expellat, inquit, à te Christus morbos omnes, si vera sunt quæ de illo prædico. Vix ea dixerat, & euestigio homo ab infesto morbo curatus integerrimè, Christo nomen dedit virumque beatum secutus est: & parentes pariter lustralibus

Visitat terrā sanctam.

Miracula quedā eius.

*Sanat Iudæi
comitalem
in viroque
homine.*

libus expiati aquis, abiurata perfidia, fidē Christi amplexati sunt. Eodem anno alios idē Iudæos insigni miraculo ad fidem pertraxit. Erant non pauci fluuium inter & montes excelsos loco perquā angusto iter agentes, subitoque exundantibus aquis, arrepti Iudæi, de vita periclitari cepēre. Aderat spectator ex altera parte finuij Albertus, quem Iudæi, utpote fama sanctitatis celebrem, protinūs inuocāunt, promittentes fore, ut, si imminens mortis periculum euerderent, sanctissima Christianæ religionis sacra fusciperent. Tum nihil cunctatus vir Dei, siccopantis aquas inambulans ad eos festinauit, & precibus, impetu aquarum fugato, cunctos ex illo periculo in terram eduxit, ac sacro Baptismate expiatis ad Christi fideles aggregauit. Et hæc quidem ē multis pauca virtutum miracula, quibus miserē errantes mortales ad læta Christi pascua traduxit. Aliæ sunt penē innumerabilius virtutes, quibus & corporum languores, & morbos exitiales, & infesta hominibus dæmonia fugauit, multisque optata fanitatum beneficia contulit.

*Liberat alios
à præsentissimo
submersiois
periculo &
baptizat.*

*Fugit celebritatem,
& latet in tugurio.*

Cum autem his alijsque rebus sanè admirandis magnum honoris pondus indies ad nomen suum adijceret, ut hominum celebritatem, famamque sanctitatis euitaret, rursus Messianam contendit; ubi vili quodam in tugurio sese abdidit, & ab omni hominum consortio remotus, reliquum vitæ tempus in precibus & rerum cælestium commentationibus exegit. Cernens autem instare tempus, quo ad cælestem patriam euocandus erat, conuocatis fratribus prophetiæ spiritu obitus sui diem indicauit, aitque:

aitque
nis erg
cum er
& am
est, ven
bitum,
& cop
tres, ca
fam, nu
mus, al
nimos
non m
admir
bant.

Cum
latum
tudo e
tatim
corpo
tatim
præcla
lam a
cupieb
dum e
ter &
cio, ec
verò q
lebran
brand
mia sa
assere

T
scopu
dauit

aitque: Eodem ipso die, quo spiritus meus è car-
nis ergastulo liberabitur, soror mea pariter me-
cum emigrabit. Aberat illa ducentis sexaginta
& amplius milliaribus; compertumque postea
est, vera Albertum vaticinatum esse. Ad eius o-
bitum, quem non sine magno animorum dolore
& copioso lachrymarum imbre spectabant fra-
tres, campana, quam ille fieri curarat, per seip-
sam, nullo mōente, insonuit, & odor suavissi-
mus, ab eius corpore manans, omnium nares a-
nimosque mirificè recreavit. Quam ob rem
non modò Christiani, sed etiam Iudæi, tantæ rei
admiratione permoti, ad exequiās conflue-
bant.

Cumque sacrum corpus in ædem maiorem de-
latum esset, ingens confestim hominum multi-
tudo eò confluit; atque hi manus, hi pedes cer-
tatim exosculari; alij ægra membra applicare
corpori; multi etiā vestes deuotionis ergò cer-
tatim diripere. Denique visis miraculis, quibus
præclarè admodum coruscabat, singuli particu-
lam aliquam è sacris reliquijs sibi vindicare
cupiebant. Tandem cūm arcæ inclusum human-
dum esset, ingens lis & concertatio Clerum in-
ter & populum exorta est, quonam Missæ offi-
cio, eòne quod defunctorum proprium est, an
verò quod Confessoribus debetur, exequiæ ce-
lebrandæ essent: Clero defuncti Missam cele-
brandam esse dicente, contra populus tam exi-
mia sanctitate viro Confessoris officium deberi
asserbat.

Tandem Vindericus Messanensis Archiepi-
scopus, cunctos in vota precesq; incumbere mā-
dauit: & ecce in aëre duo pueri amici stolis al-
bis,

*claret præ-
phetia spiri-
tus.*

*Ad eius obti-
num campā-
na vltro so-
nat.*

*Miracula ad-
fuitus eius.*

*En seruētis
fidelium de-
uotionem.*

*Celitus sig-
nificatur pro
illo Missam
de Confessō-
re celebra-
dam esse.*

Ce

bis,

*Canoniza-
tur.*

*In ultionem
diuinam in
virum san-
ctū blasphe-
mantem.*

*Pœnitens sa-
natur.*

bis auroque intextis, Os iusti meditabitur sapi-
entiam, cantandum esse, excelsa voce denuntia-
bant: quo miraculo sopita controuersia, diuinū
Confessoris officium mira populi frequentia &
exultatione celebratum est; & Rex, qui cum Ar-
chiepiscopo exequijs intererat, illicò opera &
impensis regni, Sanctorū catalogo virum san-
ctissimum inferendum curauit. Eodem ipso an-
no, præter alia quæ apud arcam viri sancti con-
tigere miracula, Sacerdos quidam, stimulante
inuidia, palam meritis & innocentia vitæ eius
derogabat, & falsa atque commēticia esse excla-
mabat, modisque omnibus mentes populi à re-
uerētia & cultu viri sancti abducere conabatur.
Et ecce eodē planè momento, quo verbis vene-
natis vitam Alberti summam in inuidiam voca-
re contendebat, disrupto ventre, viscera & inte-
stina maligni, eius in genua prolapsa sunt. Qua
plexus pœna, illicò ad mentem redijt, agnitoque
scelere, deuouit se deinceps Albertum festiuo
celebraturum gaudio, si sanitatem obtineret.
Proximo die, prima luce, sensit sacerdos blas-
phemus adesse Albertum, oleoque suum perun-
gere corpus; ex quo mox sanitate adepta surre-
xit incolumis, cunctisque pro concione, & insa-
næ mentis suæ blasphemias, & collatum ab Al-
berto præter meritum beneficium non sine la-
chrymis exposuit. Sunt & alia haud cōtemnen-
da sanè miracula, quæ nos propositi memores o-
mittere cogimur. Vnum adhuc illud ad terro-
rem sacrilegorum nostri temporis addidisse
sufficiat, quod testibus veritatis clarissimis in-
nititur.

In Drepanensi castro quidam taxillarum lu-
su reus

suam rem suam omnem tanto animi dolore perdidit, ut desperatione fractus huc illuc circumcurfaret, ac tandem ad beatissimæ Virginis & S. Alberti imagines veniret. Eas vultu admodum toruo intuitus, tandem ait; Toties te, ô Alberte, inuocaui, & semper mihi duras aures occlusisti, neque vllam extremis necessitatibus meis vnquam consolationem attulisti. Et tu Maria, quæ mater gratiæ diceris, quæ hæc tanta tua est crudelitas, ut semper inuocantem te repellas. His dictis, arrepto gladio vtriusque imaginem diffecit; è quibus mox sanguinis riui copiose defluerunt. Ea res puero procul stanti ut innotuit, sublato in sacrilegum clamore turbas ciuit; sed homo ille nefarius vix templi limen prætergressus, fulminis ictu prostratus est, animamque in foelicem reddidit.

*Præclarum
miraculum.*

CERTAMEN S. VICTRICII MILI-

*tis; postea Episcopi Rothomagensis; quod subiit
anno Salutis 362. sub Iuliano Apostata Imperatore: Ex ijs quæ S. Paulinus Nolanus, in epistola secunda ad ipsum scripta præclarè replicat. Adscribitur hic, in tabulis Episcoporum Rothomagensium, ordine octauus. Claruit in Episcopatu Anno Dom. 404. sub Innoc. Papa.*

*Vide Tomo
4. & 5. An-
nal. C. Baron.
& Notat. in
Martyrol.
Romanum.*

GRATIA illi & gloria, qui opera manuum suarum nunquam omittens, omnem hominem ad veritatis agnitionem vult venire. Sed quibus te itineribus omnipotens ille & misericors ad viam suæ veritatis adduxit, ô Victrice? Carnalibus munijs ad spiritalia suæ virtutis instituens, creauit initio militem,

*7. August.
1. Timoth. 2.*

Cc 2

quem